ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Štolbové a soudkyň Mgr. Šárky Hájkové a Mgr. Aleny Zemkové ve věci

žalobkyně: **M[redacted]Č[redacted]**, narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Eichingerem, MBA
sídlem Veleslavínova 94/8, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **J[redacted]Č[redacted]**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Keharem
sídlem 266 01 Železná 109

o vypořádání společného jmění manželů,

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 17. června 2020, č. j. 8 C 192/2018-142, ve spojení s doplňujícím rozsudkem ze dne 14. dubna 2021, č. j. 8 C 192/2018-161,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně, ve spojení s doplňujícím rozsudkem, se **mění** ve výroku III. a v části výroku VII. týkající se vnosu žalovaného ve výši 171 816 Kč tak, že se návrh na vypořádání závazku z úvěru poskytnutého na základě smlouvy ze dne 15. 12. 2015, č. 949553, uzavřené mezi ŠkoFIN s.r.o. a žalobkyní zamítá, a dále tak, že je žalobkyně povinna zaplatit žalovanému na vyrovnání podílů 131 658 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku; ve výroku I., II., v části výroku VII. týkající se vnosu žalovaného ve výši 400 000 Kč a ve výroku IV. se rozsudek soudu prvního stupně **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

III. Žalobkyně a žalovaný jsou **povinni** nahradit České republice náklady řízení státu za řízení před soudem prvního stupně každý ve výši 1 175 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet České republiky - Okresního soudu Praha-západ.

Odůvodnění:

1. Okresní soud Praha-západ (dále jen „soud prvního stupně“) rozhodl rozsudkem ze dne 17. 6. 2020, č. j. 8 C 189/2018-142, že se ze zaniklého společného jmění manželů účastníků přikazuje do vlastnictví žalovaného motocykl Simson, nákladní přívěs r. z. [redacted], osobní automobil r. z. [redacted] (výrok I.), že se do vlastnictví žalobkyně přikazuje osobní automobil Volkswagen Golf, r. z. [redacted] (výrok II.), že je žalobkyně povinna doplatit úvěr č. [redacted] u společnosti Volkswagen Financial services ve výši 177 195 Kč ke dni 4. 7. 2017 (dále jen „závazek“, výrok III.), že se nařizuje prodej pozemku st. p. č. [redacted], jehož součástí je stavba č. p. [redacted], pozemku st. p. č. [redacted], jehož součástí je stavba bez č. p./č. e., a pozemku p. č. [redacted], vše v k. ú. [redacted] (dále jen „nemovitosti“), a že výtěžek prodeje bude rozdělen mezi účastníky rovným dílem (výrok IV.), že je žalovaný povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu Praha-západ na náhradě nákladů řízení státu 2 350 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok V.), a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok VI.). Doplňujícím rozsudkem ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 C 192/2018-161, soud prvního stupně doplnil rozsudek o výrok VII., kterým zamítl návrh žalovaného na vypořádání jeho vnosů ve výši 571 816 Kč.

2. Soud prvního stupně se zabýval návrhem žalobkyně na vypořádání rozvodem zaniklého společného jmění manželů účastníků, která do vypořádání zahrnula motocykl Simson, nákladní přívěs r. z. [redacted], osobní automobil r. z. [redacted] a automobil Volkswagen Golf r. z. [redacted] s tím, aby posledně uvedená věc byla přikázána do jejího vlastnictví, ty ostatní žalovanému. Dále zahrnula do vypořádání nemovitosti, přičemž navrhovala jejich prodej a rozdělení výtěžku, rovněž zahrnula k vypořádání závazek a požadovala, aby byl přikázán jí. Žalovaný nejprve souhlasil s prodejem nemovitostí, posléze nikoliv a tvrdil, že byly pořízeny a zrekonstruovány za jeho výlučné prostředky a jeho celkový vnos se rovná jejich ceně. Uplatnil vnos ve výši 171 816 Kč a tvrdil, že kupní cena za nemovitosti v této výši byla zaplacena z jeho výlučných prostředků získaných z prodeje nemovitostí v katastrálním území [redacted], které získal vypořádáním majetku z jeho předchozího manželství. Dále uplatnil vnos ve výši 400 000 Kč s tvrzením, že tuto částku vynaložil na rekonstrukci nemovitostí poté, co ji získal za postoupení nájemního práva bytu v [redacted] a prodej jeho vybavení.

3. Soud prvního stupně měl za prokázané, že účastníci uzavřeli manželství 15. 1. 1988, rozvedeno bylo rozsudkem Okresního soudu Praha-západ č. j. 8 C 351/2016-56, který nabyl právní moci 4. 7. 2017. K tomuto datu činí hodnota motocyklu Simson 15 000 Kč, nákladního přívěsu 23 000 Kč, osobního automobilu Nissan 70 000 Kč a osobního automobilu Volkswagen 285 000 Kč. Soud prvního stupně měl také za prokázané, že nesplacená výše závazku představovala k 4. 7. 2017 částku 177 195 Kč. Nemovitosti jsou v katastru nemovitostí vedeny jakožto předmět společného jmění manželů účastníků, jejich cena je 9 800 000 Kč. Nemovitosti byly pořízeny na základě kupní smlouvy sepsané ve formě notářského zápisu notářkou JUDr. Z[redacted] B[redacted] dne 5. 12. 1990 pod sp. zn. N 1658/90, NZ 1612/90, a to mezi účastníky jako kupujícími a J[redacted] K[redacted] a M[redacted] K[redacted] jako prodávajícími za kupní cenu 171 816 Kč zaplacenou v hotovosti před podpisem kupní smlouvy. Oba účastníci také podávali v roce 2003 žádosti o zápis stavby na pozemku st. p. č. [redacted] v katastrálním území [redacted] a zápis vyznačení změny vnějšího obvodu budovy na st. p. č. [redacted] v katastrálním území [redacted] do katastru nemovitostí jako stavebníci a vlastníci. Vůči oběma účastníkům byla vydávána rozhodnutí správních úřadů ohledně povolení užívání přízemí domu jako vinárny. Dále bylo prokázáno, že předchozí manželství žalovaného s J[redacted] Č[redacted] bylo rozvedeno rozsudkem

Obvodního soudu pro Prahu 5, který nabyl právní moci 19. 11. 1986. Žalovaný následně převedl kupní smlouvou sepsanou formou notářského zápisu notářem JUDr. J[redacted] T[redacted] dne 16. 11. 1990 pod sp. zn. N 639/90, NZ 552/90, jako prodávající na J[redacted] V[redacted] a K[redacted] V[redacted] jako kupující vlastnické právo k nemovitostem v katastrálním území [redacted] za kupní cenu 182 194 Kč zaplacenou v hotovosti před podpisem smlouvy; J[redacted] Č[redacted] potvrdila, že prodávaná nemovitost je ve výlučném vlastnictví žalovaného. V roce 1987 měla žalobkyně hrubý výdělek 22 996 Kč, v roce 1988 19 019 Kč, v roce 1989 1 116 Kč, v roce 1990 4 558 Kč. Žalobce měl v roce 1987 hrubý výdělek 58 856 Kč, v roce 1988 50 645 Kč, v roce 1989 55 711 Kč a v roce 1990 68 017 Kč. Žalovaný nemá k dispozici finanční prostředky ve výši jedné poloviny hodnoty nemovitostí.

4. Soud prvního stupně naproti tomu neměl za prokázanou existenci žalovaným tvrzeného vnosu ve výši 400 000 Kč, stejně tak neměl za prokázané, že by kupní cena za nemovitosti byla hrazena z výlučných prostředků žalovaného, neboť nebylo vyloučeno smísení prostředků žalovaného s prostředky v tehdy bezpodílovém spoluvlastnictví manželů účastníků.

5. Soud prvního stupně posoudil věc podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z."), vypořádání provedl podle pravidel obsažených v § 742 o. z., otázku nabytí vlastnického práva k nemovitostem hodnotil podle § 143 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.").

6. Soud prvního stupně uzavřel, že předmět zaniklého společného jmění účastníků tvoří movité věci uvedené ve výroku I. a II. jeho rozsudku v obvyklých cenách, na nichž se účastníci shodli, přičemž je (vyjma automobilu Volkswagen) přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného, uvedený automobil žalobkyni. Aktiva zaniklého společného jmění dále tvoří nemovitosti, o které žalobkyně neměla zájem, a žalovaný nebyl solventní k úhradě odpovídající částky na vyrovnání podílů, proto soud prvního stupně nařídil jejich prodej. Za pasivum zaniklého společného jmění manželů účastníků považoval soud prvního stupně dluh ze závazku z úvěrové smlouvy, a to ve výši ke dni právní moci rozsudku o rozvodu manželství účastníků, která činila 177 195 Kč. Ve výsledku kalkuloval soud prvního stupně podíly účastníků podle hodnot a způsobu jejich rozdělení podle bodu 3. odůvodnění tohoto rozsudku s tím, že žalobkyně obdrží po odečtu pasiv od aktiv hodnotu 107 805 Kč, žalovaný obdrží movité věci v hodnotě 108 000 Kč, proto není na místě stanovit jakoukoliv částku na vyrovnání podílů.

7. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř."), neboť neshledal převážný úspěch na straně žádného z účastníků. Výrok o náhradě nákladů státu byl odůvodněn § 148 odst. 1 o. s. ř. s tím, že náklady řízení vynaložené na znalečné činily celkem 4 850 Kč, 2 500 Kč bylo proplaceno ze zálohy složené žalobkyní, tj. ze státního rozpočtu byla zaplacena částka 2 350 Kč, a proto při stejném rozsahu neúspěchu obou účastníků byla uložena povinnost k její úhradě žalovanému.

8. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalovaný. Namítal, že soud prvního stupně nesprávně posoudil otázku vlastnického režimu nemovitostí, neboť pominul zásadu surogace, podle níž je-li věc ve výlučném vlastnictví jednoho z manželů (zde žalovaného) nahrazena jinou věcí, tak tato nová věc se podle tehdy platných právních předpisů nestala součástí bezpodílového spoluvlastnictví manželů. Nemovitosti jsou proto ve výlučném vlastnictví žalovaného, neboť byly zakoupeny výhradně za jeho finanční prostředky získané prodejem nemovitostí v katastrálním území [redacted]. Kupní cenu za ně obdržel v hotovosti, stejně tak byla placena v hotovosti kupní cena za nemovitosti. Mezi transakcemi je odstup pouhých 19 dnů, což je zcela minimální doba. Poukazoval také na to, že z prodeje nemovitostí v [redacted] obdržel vyšší částku, než za jakou byly koupeny nemovitosti v [redacted], když i tento fakt by měl vést k závěru o tom, že byly pořízeny z jeho výlučných zdrojů. Účastníci jiné finanční prostředky neměli a nemovitosti zakoupili výhradně za ty, které obdržel z prodeje svého majetku žalovaný. Žalovaný považoval

požadavek soudu prvního stupně na další prokazování existence jeho tvrzení za přehnaný s tím, že pro velký odstup času od transakce je vše obtížněji prokazatelné. Ve výsledku měl za to, že nemovitosti je na místě přikázat do jeho vlastnictví bez uložení povinnosti platit žalobkyni cokoliv na vyrovnání podílů. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v souladu s jeho požadavkem změnil.

9. V průběhu odvolacího řízení žalovaný tvrdil, že do bytu v [redacted] se s rodiči přestěhoval v roce 1961, původně šlo o podnikový byt, poté obecní, někdy v roce 1984 bylo nájemní právo převedeno z jeho rodičů na něj, žalovaný v bytě bydlel s žalobkyní. K vozidlu Volkswagen žalobkyni řekl, ať si ho pořídí sama, on v něm nikdy neseděl. Žlutý vůz Dacia byl v březnu 1990 prodán otci žalobkyně za 40 000 Kč, za tuto částku byl v dubnu 1990 pořízen další vůz Dacia žluté barvy a až 29. 1. 1991 byla zaevidována změna vlastníka.

10. Žalobkyně se vyjádřila k odvolání žalovaného tak, že byla účastnicí kupní smlouvy týkající se pořízení nemovitostí na straně kupující, nejsou tedy splněny podmínky pro uplatnění žalovaným namítané zásady surogace. Žalovaný podle jejího názoru neprokázal tvrzení o koupi nemovitostí za jeho výlučné prostředky, žalobkyně to popírá; během časového rozestupu 19 dnů je smísení prodejem získaných prostředků s prostředky z bezpodílového spoluvlastnictví účastníků naprosto reálné. Soud prvního stupně k této otázce žalovaného správně poučil, on přesto takovou možnost nevyvrátil. Navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

11. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně tvrdila, že za prostředky získané prodejem nemovitostí žalovaného v [redacted] bylo zakoupeno vozidlo Dacia žluté barvy. Podle názoru žalobkyně se získaná kupní cena stala součástí bezpodílového spoluvlastnictví účastníků. Tvrdila dále, že v jejich společné domácnosti se po uzavření manželství nacházela částka 500 000 Kč, která byla v hotovosti uložená v bytě v [redacted] v obývací stěně ve velké skříni pod oblečením.

12. Odvolací soud rozhodl ve věci poprvé rozsudkem ze dne 10. 2. 2022, č. j. 28 Co 235/2020-376, 28 Co 159/2021-376, kterým rozsudek soudu prvního stupně změnil shodně, jako je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Odvolací soud mimo jiné odůvodnil své rozhodnutí ve vztahu k požadavku žalovaného na valorizaci jeho vnosu 171 816 Kč na pořízení nemovitostí tak, že tento institut nastolený právní úpravou účinnou od 1. 1. 2014 dosud není řešen ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, přičemž z dosavadních postupů těchto vrcholných soudních instancí je zjevné, že je třeba posoudit existenci příčinné souvislosti mezi provedením vnosu a výslednou současnou obvyklou cenou věci, které se vnos týká, stejně tak jako všechny ostatní faktory, které mohou mít vliv na nárůst ceny. Odvolací soud proto v tomto konkrétním případu vzal v úvahu vliv trhu s nemovitostmi v České republice na výrazný nárůst cen nemovitostí a především zásadní rekonstrukci nemovitostí provedenou za trvání manželství účastníků, financovanou z jejich společných prostředků, a dospěl k závěru, že valorizaci nelze provést.

13. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolání, v němž nesouhlasil s výše popsaným závěrem odvolacího soudu a domáhal se valorizace svého vnosu na pořízení nemovitostí s odůvodněním, že z jeho výlučných prostředků ve výši 171 816 Kč byla uhrazena celá kupní cena, stavební úpravy realizované za manželství považuje za marginální, rozsah těchto úprav odvolací soud navíc nezjistil a rovněž nevysvětlil, proč nelze valorizaci provést s ohledem na nárůst cen vlivem trhu.

14. Nejvyšší soud (dále jen „dovolací soud“) rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 22 Cdo 1765/2022-417, rozsudek odvolacího soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Uvedl, že v době po vydání rozsudku odvolacího soudu byl vydán rozsudek dovolacího soudu ze dne 27. 9. 2022, sp. zn. 22 Cdo 1172/2022, jímž je řešena otázka valorizace vnosu tak, že ji lze provést pouze tehdy, pokud se tak účastníci dohodli. Pro případ, že by bylo nezohlednění valorizace vnosu v rozporu s dobrými mravy či by vedlo ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění, je třeba k takovým okolnostem přihlédnout při stanovení velikosti podílů v podobě jejich

disparity. Dovolací soud konstatoval, že v posuzované věci nebyla zjišťována ani případná dohoda účastníků ohledně valorizace vnosu, ani uvedené okolnosti podle § 2 odst. 3 o. z. případně svědčící pro disparitní vypořádání, tj. je třeba, aby se odvolací soud uvedenými otázkami zabýval.

15. Při dalším jednání před odvolacím soudem žalovaný uvedl, že dohoda mezi účastníky ohledně valorizace jeho vnosu na kupní cenu nemovitostí nebyla uzavřena. Je však přesvědčen, že jsou dány důvody pro disparitní vypořádání ve smyslu § 2 odst. 3 o. z. spočívající v tom, že z jeho výlučných prostředků byla zaplacena celá kupní cena a nemovitosti nebyly za trvání manželství účastníků nijak zásadně rekonstruovány či zhodnoceny. Žalovaný taktéž uvedl, že od doby vydání prvního rozhodnutí odvolacího soudu se nezměnily žádné skutečnosti podstatné pro rozhodnutí v tomto řízení.

16. Žalobkyně potvrdila neexistenci dohody o valorizaci vnosu, s disparitním vypořádáním nesouhlasila s tím, že do nemovitostí bylo výrazně investováno ze společných prostředků účastníků a tyto byly za jejich manželství podstatně přestavěny a zhodnoceny. I žalobkyně uvedla, že se od doby prvního rozhodnutí odvolacího soudu nezměnily žádné skutečnosti podstatné pro tento spor.

17. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. opětovně rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které vydání rozsudku přecházelo, a znovu dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné, nikoliv však ohledně požadavku na valorizaci vnosu žalovaného vynaloženého na pořízení nemovitostí.

18. Odvolací soud považuje zjištění soudu prvního stupně za správná (vyjma negativního závěru týkajícího se zaplacení kupní ceny za nemovitosti v [redacted] z výlučných prostředků žalovaného a dále závěru o tom, že je závazek společným závazkem účastníků), a pro stručnost na ně odkazuje. Dále odvolací soud vychází ze zjištění učiněných v odvolacím řízení, viz níže.

19. Odvolací soud vzal za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků, že rekonstrukce nemovitostí v [redacted] probíhala nejméně v letech 1990 až 2006, byla fakticky kompletní, postupně byly nově provedeny veškeré rozvody, zrekonstruovány koupelny a topný systém, provedena oprava střechy, vystavěna schodišťová přístavba, vybudována garáž a vyměněna okna. Odvolací soud dále vzal za svá skutková zjištění nesporná tvrzení účastníků ohledně obvyklé ceny motocyklu Simson 15 000 Kč, nákladního přívěsu 23 000 Kč, osobního automobilu Nissan 70 000 Kč a osobního automobilu Volkswagen 285 000 Kč, a to podle současného stavu těchto movitých věcí a v současné úrovni cen. Nespornou skutečností je rovněž neexistence dohody účastníků ohledně valorizace vnosu žalovaného na kupní cenu nemovitostí a to, že v době od vydání prvního rozhodnutí odvolacího soudu nenastala změna jakýchkoliv skutečností na straně účastníků podstatných pro tento spor.

20. Z notářského zápisu z 16. 11. 1990, sp. zn. Nz 592/90, N 639/90, odvolací soud zjistil, že žalovaný byl výlučným vlastníkem nemovitostí v [redacted], získal je na základě dohody o vypořádání rozvodem zaniklého bezpodílového spoluvlastnictví manželů s J[redacted] Č[redacted]. Notářským zápisem ze dne 5. 12. 1990, sp. zn. N 1658/90, Nz 1612/90, bylo v odvolacím řízení prokázáno, že oba účastníci vystupovali při koupi nemovitostí v [redacted] na straně kupující, a to jako manželé, v postavení kupujících také oba kupní smlouvu podepsali. Kupní cena 171 816 Kč byla zaplacena před podpisem kupní smlouvy. Z výpovědi svědka V[redacted] S[redacted] bylo dále zjištěno, že jmenovaný zařizoval prodej nemovitostí v [redacted], podal inzerát, žalovaný projevil zájem a žádal ho, zda by mohl s prodejem počkat, že on „potřebuje prodat barák"; tomu bylo vyhověno, kupní cena se hradila najednou, žádná záloha nebyla placena. Z výpovědi svědka M[redacted] Č[redacted] bylo zjištěno, že se účastníci stěhovali do nemovitostí nikoliv hned po jejich pořízení, ale až cca dva roky po jejich koupi, zakoupeny byly za účelem podnikání, měl v nich být zřízen klub.

21. Odvolací soud naproti tomu nevyšel z výpovědi žalobkyně, že byla placena záloha na kupní cenu, neboť tomu výpověď svědka S[redacted] ani obsah kupní smlouvy ze dne 5. 12. 1990 (jak byl zjištěn soudem prvního stupně) neodpovídá, sama žalobkyně navíc při své výpovědi připustila, že se cena hradila u notáře celá („vyplatila se“), a nebyla schopna přesně říct, jaká částka, komu a kdy se opravdu předávala. Za nevěrohodnou považuje odvolací soud i výpověď žalobkyně o tom, že účastníci měli v bytě v [redacted] pod oblečením běžně uloženou hotovost ve výši 450 000 Kč až 510 000 Kč, z níž byla kupní cena zaplacena. Svědek J[redacted] T[redacted], syn žalobkyně, sice shodně s žalobkyní vypověděl, že v bytě v [redacted] měla rodina uloženou v obývacím pokoji větší hotovost, uvedl, že bankovek hodnoty 500 Kč tam bylo několik, nedokázal však upřesnit, kdy takovou hotovost viděl a „schovávačku“ popisoval odlišně (v barové skříňce). V kontextu s výpovědí M[redacted] Č[redacted] dále mohla existovat svědkem J[redacted] T[redacted] popisovaná „skrýš“ v bytě v [redacted] nikoliv v listopadu či prosinci roku 1990, ale až kdykoliv během následujících dvou let. Úspory v této výši neodpovídají ani zjištěné tehdejší výši příjmu žalobkyně a době trvání manželství (v roce 1988 činil hrubý měsíční výdělek žalobkyně 1 585 Kč, žalovaného 4 220 Kč, v roce 1989 činil příjem žalobkyně celkem pouze 1 116 Kč, žalovaný měl měsíční výdělek 4 642 Kč, v roce 1990 byl příjem žalobkyně za celý rok 4 558 Kč, žalovaný vydělal měsíčně 5 668 Kč), žalobkyně blíže nespecifikovala ani dobu, kdy měla obdržet údajné příspěvky od bývalé tchyně, od rodičů nebo z vypořádání s předchozím manželem. Svědkyně A[redacted] H[redacted], jejíž výslech žalobkyně k prokázání platby kupní ceny ze společných prostředků navrhovala, neměla o okolnostech pořízení nemovitostí v roce 1990 žádné informace. Výpověď žalobkyně o tom, že nemovitosti v [redacted] kupovali pro rekreaci, se také rozchází s výpovědí svědka M[redacted] Č[redacted], že nemovitosti byly zakoupeny za účelem podnikání, měl tam být klub; s čímž korespondují rozhodnutí správních úřadů, ohledně nichž učinil skutková zjištění již soud prvního stupně.

22. Barevnou fotografií založenou na č. l. 181 bylo v odvolacím řízení dále prokázáno, že je na ní mimo jiné zachycen osobní automobil žluté barvy zn. Dacia, tehdejší r. z. [redacted]. Z karty vozidla r. z. [redacted] bylo zjištěno, že jako jeho vlastník a provozovatel byl od 8. 3. 1990 do 26. 1. 1998 registrován P[redacted] B[redacted]. Z výpisu z dat registru silničních vozidel Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 11. 2021 bylo zjištěno, že žalovaný byl v době do 29. 1. 1991 do 1. 9. 1993 registrován jako vlastník osobního automobilu zn. Dacia žluté barvy, r. z. [redacted].

23. Co se týče automobilu Volkswagen Golf, tak z výpovědi žalobkyně bylo zjištěno, že jej užívala výlučně ona, žalovaný jí sdělil, že pokud něco opotřebuje, ať si to zařídí sama a ať si úvěr splácí; žalovaný tento vůz nepoužíval.

24. Z protokolu o převzetí předmětu financování bylo zjištěno, že vozidlo Volkswagen Golf převzala dne 22. 12. 2015 žalobkyně. Ze zprávy společnosti Volkswagen Financial Services ze dne 15. 7. 2021 a ze smlouvy o úvěru č. [redacted] ze dne 22. 12. 2015 bylo zjištěno, že byl poskytnut úvěr ve výši 161 719,99 Kč na financování koupě vozidla Volkswagen Golf s pořizovací cenou 491 719,99 Kč včetně daně z přidané hodnoty, 330 000 Kč bylo zaplaceno z vlastních zdrojů zákazníka. Smlouva byla ukončena 22. 12. 2020 doplacením, na úhradu úvěru zaplatila žalobkyně celkem 257 147,49 Kč. Ze splátkového kalendáře a z přehledu přijatých plateb odvolací soud zjistil, že se splácením úvěru bylo započato splátkou ke dni 22. 1. 2016, od ledna do dubna 2016 včetně činila výše splátky 4 293,33 Kč, od května 2016 do prosince 2020 byla měsíčně hrazena splátka 4 471,50 Kč, plátcem byla vždy žalobkyně. Za dobu od ledna 2016 do 7. 4. 2017, tj. za manželství účastníků, byla na úhradu úvěru zaplacena celkem částka 80 487 Kč. Zjištěné skutečnosti plynou přímo z textu uvedených listinných důkazů, k jejichž pravosti a obsahové správnosti neměli účastníci připomínky.

25. Odvolací soud již nedoplnil dokazování žalobkyní navrženým přepisem SMS zpráv k prokázání jejího zájmu a péče o nemovitosti. Tato skutečnost je totiž v poměrech projednávané věci bez významu pro rozhodnutí ve věci. Dále nebylo doplněno dokazování žalobkyní i žalovaným navrženými listinami v podáních ze dne 14. 9. 2021, 20. 9. 2021 a 22. 11. 2021, týkajícími se

rekonstrukce nemovitostí v [redacted]. Vzhledem k charakteru finančních prostředků ve výši 400 000 Kč (viz níže), které žalovaný označoval jako svůj vnos, není třeba vynaložení této částky na rekonstrukci prokazovat, a ze shodných tvrzení účastníků ohledně rozsahu rekonstrukce je také bez dalšího zřejmé, že nemovitosti byly za manželství zásadně přestavěny.

26. Vypořádání zaniklého společného jmění účastníků je třeba provést, jak správně uvedl soud prvního stupně, podle pravidel obsažených v § 742 o. z., jelikož manželství účastníků, a tím i jejich společné jmění, zaniklo 4. 7. 2017, tedy již za účinnosti uvedeného právního předpisu (srovnej například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 6109/2017, publikovaný pod č. 63/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část civilní).

27. Režim nabytí nemovitostí je třeba posoudit podle právní úpravy účinné v době jejich pořízení, konkrétně podle § 143 obč. zák. účinného do 31. 3. 1991.

28. Odvolací soud dále uvádí, že vzhledem k tomu, že závazek z úvěru vznikl po 1. 1. 2014, tak se i jeho režim řídí současně účinnou právní úpravou, konkrétně § 710 o. z., v jehož intencích je třeba hodnotit, zda je či není součástí zaniklého společného jmění účastníků.

29. Podle § 742 o. z. nedohodnou-li se manželé nebo bývalí manželé jinak nebo neuplatní-li se ustanovení § 741, použijí se pro vypořádání tato pravidla:

a) podíly obou manželů na vypořádávaném jmění jsou stejné,

b) každý z manželů nahradí to, co ze společného majetku bylo vynaloženo na jeho výhradní majetek,

c) každý z manželů má právo žádat, aby mu bylo nahrazeno, co ze svého výhradního majetku vynaložil na společný majetek,

d) přihlédne se k potřebám nezaopatřených dětí,

e) přihlédne se k tomu, jak se každý z manželů staral o rodinu, zejména jak pečoval o děti a o rodinnou domácnost,

f) přihlédne se k tomu, jak se každý z manželů zasloužil o nabytí a udržení majetkových hodnot náležejících do společného jmění (odst. 1).

30. Hodnota toho, co ze společného majetku bylo vynaloženo na výhradní majetek manžela, stejně jako hodnota toho, co z výhradního majetku manžela bylo vynaloženo na společný majetek, se při vypořádání společného jmění započítává zvýšená nebo snížená podle toho, jak se ode dne vynaložení majetku do dne, kdy společné jmění bylo zúženo, zrušeno nebo zaniklo, zvýšila nebo snížila hodnota té součásti majetku, na niž byl náklad vynaložen (odst. 2).

31. Podle § 710 písm. b) o. z. součástí společného jmění jsou dluhy převzaté za trvání manželství, ledaže je převzal jen jeden z manželů bez souhlasu druhého, aniž se přitom jednalo o obstarávání každodenních nebo běžných potřeb rodiny.

32. Podle § 143 obč. zák., účinného do 31. 3. 1991, je v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů vše, co může být předmětem osobního vlastnictví a co bylo nabyto některým z manželů za trvání manželství, s výjimkou věcí získaných dědictvím nebo darem, jakož i věcí, které podle své povahy slouží osobní potřebě nebo výkonu povolání jen jednoho z manželů.

33. Odvolací soud znovu uzavírá, že aktiva společného jmění účastníků tvoří motocykl Simson v hodnotě 15 000 Kč, nákladní přívěs v hodnotě 23 000 Kč, osobní automobil Nissan v hodnotě 70 000 Kč a osobní automobil Volkswagen v hodnotě 285 000 Kč. Jde o ceny určené podle současného stavu těchto movitých věcí a v současné úrovni cen (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1205/2019, publikovaný pod č. 103/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část civilní). Tyto movité věci byly rozděleny v souladu se shodným návrhem účastníků – žalovaný obdržel první tři z uvedených věcí, žalobkyně automobil Volkswagen Golf.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

34. Odvolací soud má, na rozdíl od soudu prvního stupně, nadále za to, že závazek ze smlouvy o úvěru není společným závazkem účastníků, a proto jej nelze vypořádat. Jeho režim se řídí výše citovaným § 710 o. z., když v odvolacím řízení bylo prokázáno (a to i výpovědí žalobkyně), že jí žalovaný jednak nedal souhlas k převzetí takového dluhu, jednak automobil nesloužil potřebám rodiny, ale výhradně žalobkyně. Žalobkyně po výzvě a poučení odvolacím soudem souhlas žalovaného s převzetím závazku z úvěru neprokázala, bylo naopak prokázáno, že takový souhlas nebyl dán. Pokud totiž žalovaný žalobkyni sdělil, že jestliže si chce pořídit nový automobil, tak ať si to zařídí a zaplatí si jej, projevil nesouhlas s tím, aby vznikl společný závazek účastníků. Na závazek z úvěru ze dne 22. 12. 2015 tedy dopadá výluka podle § 710 písm. b) o. z. Ve výsledku proto nelze do vypořádání zaniklého společného jmění účastníků zahrnout částku 177 195 Kč, jakožto nesplacenou výši dluhu ze závazku ke dni 4. 7. 2017, a to bez ohledu na shodná tvrzení účastníků označující závazek za společný (z nichž nesprávně vyšel soud prvního stupně). Shodná tvrzení účastníků totiž mají vliv jen na skutková zjištění, nelze jimi nahradit právní posouzení zjištěného skutkového stavu.

35. Za těchto okolností je závazek výlučným závazkem žalobkyně. Za prostředky z něj získané však byla pořízena věc (osobní automobil Volkswagen Golf), která tvoří součást zaniklého společného jmění účastníků a je vypořádávána (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 22 Cdo 428/2017, uveřejněný jako i dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu na www.nsoud.cz). Tuto skutečnost je proto třeba zohlednit v rámci disparitního vypořádání ve prospěch žalobkyně (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 31 Cdo 2008/2020, publikovaný pod č. 44/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část civilní), k čemuž odvolací soud přistoupil. Při stanovení rozsahu této disparity vyšel odvolací soud z celkové pořizovací ceny automobilu 491 719,99 Kč, na kterou bylo z vlastních zdrojů účastníků uhrazeno 330 000 Kč, úvěr činil 161 719,99 Kč. Na jeho zaplacení bylo za trvání manželství (a tedy ze společných prostředků účastníků) vynaloženo celkem 80 487 Kč, žalobkyně po rozvodu zaplatila ze svých výlučných prostředků 177 195 Kč. Celkem tedy bylo na zaplacení ceny automobilu vynaloženo 587 682 Kč (330 000 + 80 487 + 177 195). Z toho činí výlučné prostředky žalobkyně 30 %. Uvedený procentuální rozsah je pak podle názoru odvolacího soudu třeba promítnout do současné obvyklé ceny automobilu, tj. 30 % z 285 000 Kč = 85 500 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyně své výlučné prostředky vynaložila co do jejich jedné poloviny i ve svůj prospěch (i ona participuje na vypořádání automobilu), tak částka představující disparitu činí ½ z 85 500, tj. 42 750 Kč. S touto sumou odvolací soud kalkuluje při stanovení výše částky na vyrovnání podílů.

36. Odvolací soud se dále znovu zabýval otázkou žalovaným uplatněného vnosu ve výši 400 000 Kč a dospěl k závěru, že tuto částku nelze zohlednit, byť z jiných důvodů, než které uváděl soud prvního stupně. Žalovaný tvrdil, že uvedené finanční prostředky získal za postoupení nájemního práva k bytu v [redacted] a za přenechání jeho vybavení v podobě kuchyňské linky, sanitární keramiky apod. Již jen na základě jeho tvrzení, že se jednalo o obecní nájemní byt, k němuž mu svědčilo nájemní právo cca od roku 1984, a na základě skutečnosti, že v tomto bytě účastníci po svatbě žili, lze uzavřít, že sňatkem vzniklo účastníkům právo společného nájmu bytu manžely (§ 176 odst. 1 obč. zák., ve znění účinném do 31. 12. 1991). I pokud by tedy za postoupení nájemního práva a případné přenechání vybavení tohoto bytu byla inkasována jakákoliv částka, nemohlo se jednat o výlučné prostředky žalovaného, ale o společné finanční prostředky účastníků. Vynaložení takto získané částky 400 000 Kč na rekonstrukci společných nemovitostí pak představuje vynaložení společných prostředků na společný majetek účastníků, což se ve vypořádání jejich zaniklého společného jmění manželů nemůže nijak projevit.

37. Odvolací soud ohledně zdroje kupní ceny ve výši 171 816 Kč za nemovitosti v [redacted] uzavírá, že tato byla v plném rozsahu placena z finančních prostředků získaných za prodej nemovitostí v [redacted], tj. z výlučných prostředků žalovaného. Cena za nemovitosti v [redacted] byla uhrazena v hotovosti a byla o cca 10 000 Kč vyšší než kupní cena nemovitostí. Mezi transakcemi

uběhlo pouze 19 dnů, což je doba naprosto přiměřená na to, aby si člověk takovou hotovost ponechal (tj. nevkládal ji na účet, spoření aj.) a následně ji použil k zamýšlenému účelu. Na úrovni cen roku 1990 by účastníkům částka ve výši rozdílu cen jistě postačovala i na úhradu obvyklých nákladů nebo potřeb, neexistoval tedy žádný důvod pro smísení těchto prostředků se společnými prostředky účastníků. Uvedená cena byla navíc zaplacena naráz, nikoliv i formou zálohy, a nikoliv ze společných prostředků účastníků uložených v bytě v obývacím pokoji pod oblečením, jak tvrdila žalobkyně. Část kupní ceny získané za nemovitosti v [redacted] rovněž nemohla být použita na pořízení automobilu zn. Dacia žluté barvy (jak rovněž tvrdila žalobkyně), neboť bylo jednoznačně a nepochybně prokázáno, že po obdržení kupní ceny za nemovitosti v [redacted] žádný takový automobil nebyl pořízen, koupen byl již v dubnu 1990.

38. Žalovaným uplatněný vnos ve výši 171 816 Kč je třeba ve vypořádání rozvodem zaniklého společného jmění manželů účastníků zohlednit. S námitkou žalobkyně, že prostředky z prodeje nemovitostí v [redacted] tvořily bezpodílové spoluvlastnictví účastníků, nelze souhlasit. Rozsah aktiv bezpodílového spoluvlastnictví manželů vymezovala tehdy účinná úprava citovaného § 143 obč. zák., jeho součástí se však nestával majetek, který jeden z nich nabyl transformací za majetek náležející do jeho výlučného vlastnictví. Takovou transformací bylo i získání věcí či finančních prostředků z výtěžku věci, jež byla v osobním vlastnictví některého z manželů (srovnej stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČSR k výkladu ustanovení občanského zákoníku o bezpodílovém spoluvlastnictví, publikované pod č. 42/1972 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část civilní).

39. Odvolací soud zároveň uzavírá, že i když byla kupní cena nemovitostí uhrazena z výlučných prostředků žalovaného, tak byly nabyty do tehdejšího bezpodílového spoluvlastnictví manželů účastníků, jež se od 1. 8. 1998 transformovalo na společné jmění manželů. Oba účastníci jako manželé totiž vystupovali v kupní smlouvě ze dne 5. 12. 1990 jako kupující, oba ji v tomto postavení podepsali, naprosto jednoznačně tedy projevili vůli nabýt nemovitosti do bezpodílového spoluvlastnictví, což je pro jejich majetkový režim určující (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1658/98, publikovaný pod č. 49/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část civilní).

40. Odvolací soud se znovu, v návaznosti na závazný právní názor dovolacího soudu (viz odstavec 14. odůvodnění), zabýval možností valorizace vnosu žalovaného do kupní ceny nemovitostí, opětovně k ní ale nepřistoupil. Bylo totiž jednoznačně zjištěno, že účastníci nikdy neuzavřeli dohodu o takové valorizaci; ve světle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2022, sp. zn. 22 Cdo 1172/2022, tak není splněna podmínka pro takový postup.

41. Odvolací soud neshledal ani dovolacím soudem zmíněné důvody pro disparitní vypořádání podle § 2 odst. 3 o. z. Žalovaný spatřoval takové důvody v plné úhradě kupní ceny nemovitostí z jeho výlučných prostředků s tím, že nemovitosti nebyly za trvání manželství účastníků nijak zásadně rekonstruovány. V řízení však byl jednoznačně a nepochybně prokázán opak, tj. že nemovitosti byly za manželství účastníků zásadně stavebně upraveny, a to za jejich společné prostředky. Zjištění ohledně rozsahu stavebních úprav učinil jednak již soud prvního stupně (viz odstavec 3. odůvodnění – byly měněny i obvodové zdi stavby), jednak se v odvolacím řízení účastníci shodli na tom, že rekonstrukce probíhala cca 16 let a byla fakticky kompletní (viz odstavec 19. odůvodnění). Sám žalovaný nadto v jiných souvislostech tvrdil (pokud argumentoval ve prospěch provedení jeho vnosu 171 816 Kč), že nemovitosti byly původně pořizovány za účelem podnikání a byl v nich vybudován mimo jiné klub (což koresponduje se správními rozhodnutími, jimiž provedl důkaz soud prvního stupně). A jiné než společné prostředky zcela jistě nebyly na nemovitosti vynaloženy, neboť jediný další žalovaným tvrzený vnos 400 000 Kč není možné uznat (viz odstavec 35. odůvodnění). Odvolací soud vzal v úvahu i další faktor, který má zcela jistě vliv na nárůst ceny nemovitostí, a to vliv vývoje trhu, jenž je od doby jejich pořízení do současnosti v České republice naprosto nepochybný. Neprovedení valorizace vnosu žalovaného tak za popsaných okolností není a nemůže být v rozporu s dobrými mravy, jejichž mantinely

vymezil např. Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 5. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3542/20, uveřejněném na https://nalus.usoud.cz, tak, že jde o souhrn etických, obecně uznávaných a zachovávaných zásad demokratické společnosti. Skutečnost, kdy byla celá kupní cena sice zaplacena z výlučných prostředků jednoho z bývalých manželů (zde žalovaného), avšak ze společných prostředků došlo po dobu dvou desetiletí k zásadní přestavbě/rekonstrukci takto pořízených nemovitostí, a tyto nemovitosti jsou vypořádány rovnodílně, neodporuje ani takto vymezeným dobrým mravům, ani nevede k bezohlednosti či krutosti.

42. Hodnota nemovitostí činila 9 800 000 Kč. Žalobkyně neměla o nemovitosti zájem, žalovaný v závěru prvního odvolacího řízení sdělil, že by mu mohl být poskytnut úvěr cca ve výši 662 000 Kč, a to bez zajištění, v druhém odvolacím řízení změnu jakýchkoliv okolností podstatných pro rozhodnutí v tomto sporu (tj. ani případný nárůst své solventnosti) ani netvrdil. Zajištěný úvěr by tedy mohl být o něco vyšší, v žádném případě by však nedosahoval částky kolem 5 000 000 Kč, tedy částky, kterou by v případě přikázání nemovitostí do jeho vlastnictví musel mít žalovaný k dispozici pro vyplacení částky na vyrovnání podílů žalobkyni. Odvolací soud je proto znovu shodně se soudem prvního stupně názoru, že nezbývá, než nařídit prodej nemovitostí a takto dosažený výtěžek rozdělit mezi účastníky rovným dílem. Jen tímto způsobem totiž může dojít k vypořádání nemovitostí tak, aby každý z účastníků obdržel ve shodném čase stejnou hodnotu.

43. Vypořádávaná aktiva zaniklého společného jmění účastníků mají celkem hodnotu 393 000 Kč (cena movitých věcí 15 000 + 23 000 + 70 000 + 285 000), z čehož by se každému z účastníků mělo dostat ½, tj. 196 500 Kč. Z důvodů popsaných v předchozím odstavci odvolací soud v tomto výpočtu nekalkuluje s hodnotou nemovitostí.

44. Žalobkyni se dostalo movitých věcí v hodnotě 285 000 Kč, žalovanému v hodnotě 108 000 Kč. Na podíl žalovaného je pak třeba připočíst ½ jeho vnosu, tj. 85 908 Kč, od podílu žalobkyně je třeba stejnou částku odečíst. Ve výsledku by tak měla žalobkyně obdržet hodnotu 110 592 Kč (196 500 – 85 908), tj. dostává se jí o 174 408 Kč více (285 000 – 110 592). Žalovaný by měl obdržet hodnotu 282 408 Kč (196 500 + 85 908), dostává se mu však o 174 408 Kč méně (282 408 – 108 000). Částka na vyrovnání podílů, kterou by měla žalobkyně zaplatit žalovanému, tedy činí právě 174 408 Kč. Ve vypořádání se ještě musí projevit disparita ve prospěch žalobkyně, vypočtená ve výši 42 750 Kč. O tuto sumu tedy odvolací soud částku na vyrovnání podílů ponížil a uložil žalobkyně povinnost zaplatit žalovanému z tohoto titulu 131 658 Kč.

45. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III. a v části výroku VII. týkající se vnosu žalovaného ve výši 171 816 Kč změnil tak, že zamítl návrh na vypořádání závazku z úvěru a žalobkyni uložil povinnost k zaplacení částky 131 658 Kč na vyrovnání podílů žalovanému. Ve výrocích I., II., IV. a v části výroku VII. týkající se zamítnutí návrhu žalovaného na vypořádání vnosu ve výši 400 000 Kč byl rozsudek soudu prvního stupně ve spojení s doplňujícím rozsudkem podle § 219 o. s. ř. potvrzen jako věcně správný.

46. Po změně rozsudku soudu prvního stupně rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu o nákladech řízení před soudem prvního stupně a podle § 224 odst. 1 a § 151 odst. 1 rovněž o nákladech řízení odvolacího (zahrnujících i náklady řízení před dovolacím soudem). Vycházel z toho, že řízení o vypořádání zaniklého společného jmění manželů je sporným řízením, takže je třeba posuzovat rozsah úspěchu toho kterého z účastníků (srovnej nález Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. I. ÚS 1441/11). Při stanovení rozsahu tohoto úspěchu vycházel odvolací soud z toho, co a v jaké hodnotě učinil ten který z účastníků předmětem vypořádání, zda a v jakém rozsahu s takovým požadavkem uspěl, a zda a v jakém rozsahu se účastníci na předmětu vypořádání, jeho hodnotě a způsobu rozdělení shodli (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3331/2014). Žalobkyně navrhovala k vypořádání movité věci, nemovitosti a závazek, žalovaný navrhoval k vypořádání vnosy ve výši celkem 571 816 Kč. Na hodnotě movitých věcí a způsobu jejich vypořádání se účastníci shodli, a proto odvolací soud

v tomto rozsahu hodnotí jejich úspěch a neúspěch jako rovnocenný. Ve zbývající části aktiv zahrnutých k vypořádání byla žalobkyně úspěšná co do vypořádání nemovitostí, nikoliv však s tím, co závěrem navrhovala, tj. aby byly přikázány do vlastnictví žalovaného. Naopak neuspěla s požadavkem na vypořádání závazku. Žalovaný uspěl s vypořádáním svého vnosu ve výši 176 816 Kč (k čemuž byl v řízení veden největší rozsah dokazování, tj. žalovaný uspěl ve fakticky stěžejní otázce), naproti tomu neuspěl s požadavkem na zohlednění dalšího vnosu ve výši 400 000 Kč, stejně tak ve výsledku neuspěl s požadavkem na valorizaci jeho vnosu 171 816 Kč, respektive s požadavkem na disparitní vypořádání z důvodu realizace uvedeného vnosu, byť v důsledku jím podaného dovolání byl první rozsudek odvolacího soudu zrušen. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem považuje odvolací soud celkový rozsah úspěchu a neúspěchu obou účastníků za srovnatelný, a proto podle § 224 odst. 1, odst. 2, § 142 odst. 2 a § 151 odst. 1 o. s. ř. rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů nemá žádný z nich.

47. Odvolací soud neshledal v dané věci žádné okolnosti, pro které by bylo možno za stávajícího výsledku sporu přiznat plnou náhradu nákladů řízení žalobkyni (jak opakovaně požadovala), a to ani z důvodu trestního stíhání žalovaného, na které poukazovala. Jak odvolací soud zjistil ze svých evidenčních pomůcek, proti žalovanému bylo vedeno trestní řízení před Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 5 T 59/2016, žalovaný byl však zproštěn obžaloby, takže je třeba na něj hledět jako na nevinného a nelze samotný fakt vedení trestního řízení jakkoliv promítat do tohoto civilního sporu. Nelze ani vzít k tíži žalovaného, že žalobkyně po události, která byla předmětem šetření orgánů činných v trestním řízení, v nemovitostech již nechtěla bydlet. A to, že žalovaný snad má mít z nemovitostí v důsledku pronájmu jejich části nějaký majetkový prospěch, žalobkyně uvedla v prvním odvolacím řízení v rovině spekulací, z čeho rovněž nelze vycházet.

48. O náhradě nákladů řízení, které vznikly v řízení před soudem prvního stupně státu, rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, odst. 2 a § 148 odst. 1 o. s. ř. Částka nákladů hrazených z rozpočtových prostředků činila 2 350 Kč, při stejném rozsahu úspěchu a neúspěchu obou účastníků byla každému z nich uložena povinnost k zaplacení poloviny uvedené sumy, tj. 1 175 Kč.

49. Lhůta k plnění ve výroku I. a III. tohoto rozsudku byla určena dle § 160 odst. 1, část věty před středníkem, o. s. ř., neboť ke stanovení jiné lhůty neshledal odvolací soud žádný důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání jen tehdy, jestliže tento rozsudek závisel na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.). Účastník může podat dovolání do dvou měsíců, jdoucích ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku, u Okresního soudu Praha-západ (§ 240 odst. 1, věta první, o. s. ř.). Dovolání nelze podat jen proti výrokům o nákladech řízení.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, lze se domáhat jejího splnění návrhem na soudní výkon rozhodnutí anebo u soudního exekutora návrhem na exekuci.

Praha 23. února 2023

JUDr. Martina Štolbová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.